

היי נדב !

עכשיו חזרתי הביתה. השעה מאוחרת, כמעט 21:00 בערב.

החודש זה הפעם השלישית שאני מבקר בגליל. הפעמיים הראשונות היו משמחות אך בפעם הזאת שיבשת לי ולעוד מאות רבות של אנשים את מהלך החיים. איך למעלה מתייחסים לפרפרים?

נדב, למה אני כותב לך זה המכתב? אני יכול לומר שהיינו החברים הכי טובים אך בהחלט ישנם כמה קווים מקבילים:

שנינו בפרפר מתחרים, אתה במאה ואני במאתיים (איזה מזל שלא היית טוב במאתיים);

לשנינו יש דבר משותף נוסף והוא נקרא גליל עליון בשחייה;

ואם מותר לי להוסיף אני חושב ששנינו לא היינו וינרים מספיק ולא מיצינו את כל יכולתנו.

נדב, הכרתי אותך לראשונה באליפות העולם באקוודור, אני הייתי בן 20 ואתה בן 18.

אמרו לי שאתה שוחה פרפר ועושה 1.04, אם אני לא טועה. נראית לי ילד נחמד ובהחלט לא תיארתי לי כי כעבור שנה או שנתיים תהפוך להיות יריבי ב-100 פרפר.

אני רוצה שתדע, שאם במהלך הקריירה שלי הייתי מוכן להפסיד למישהו זה לך, כי כשניצחת תמיד היית מתבייש וכמו מבקש סליחה.

נדב, אינני זוכר בדיוק את מהלך השנים ולכן אציין כמה ציוני דרך שקשורים בך ובי:

זכור לי כי בשנת 83/84 נסעת לספורט הפועלים לאיטליה ואני ושחיני הסגל האולימפי היינו במחנה אימונים בקיבוץ גניגר. ישנתי במיטתך ובבוקר נח בא לקראתי כולו חיוך ואמר: "נרדמת כשיאן והתעוררת במיטה של שיאן".

לאחר שהתחלת לאמן בגליל ביקשתי ממך חולצה של הגליל ותוך 10 דקות הייתה בידי חולצה.

הייתה לנו תחרות ילדותית בתור מאמנים. באליפויות, למי יש יותר ניקוד קבוצתי. תמיד היינו צמודים בניקוד, אך באליפות האחרונה השארת אותי הרבה מאחור.

באליפויות הקיץ האחרונות נהגנו לחלוק חדר ביחד, תמיד כשנפגשנו היית שר לי "אילתי... אילתי".

אני זוכר שנהגתי לעבור בין השולחנות של שחיני הגליל ולשאול מאיפה כל אחד, תמיד נהגתי לשאול אם יש מכפר סאלד ואתה היית אומר "כפר סאלד? בחייך, מה פתאום" והוספת ואמרת לשחינים "אתם יודעים מי זה?".

דיברנו קצת על צמחונות ואמרת לי שאם אני לא אוכל שניצל, אני מציל תרנגולת. אני מודה באשמה - לא הצלחתי. בפסח האחרון נודע לי על משבר בחיך האישיים, אני חייב לומר שהייתי בהלם, ואפילו כעסתי, אך כאמור שמרתי זאת לעצמי.

ברשותך מספר דברים לשחיני הגליל:

מתוך תהומות הכאב טפסו למעלה, תהפכו את מותו של נדב לצוואה, לנחישות, עוצמה, מוטיבציה, אל תישברו ותמשיכו להתאמן ולהתחרות, כי עכשיו יש שניים שמסתכלים עליכם, אחד מלמעלה ואחד כאן. השחייה בגליל היא מסורת מעבר לכל שחיין ומאמן. המשיכו בכל הכח והעוצמה כי הגליל הוא משהו בלתי רגיל.

בקיץ האחרון, באליפות, רציתי ללכת לישון אך צילצל הטלפון. קולך אמר "אילתי חמש דקות היית למטה, יוצאים לשתות בירה". אני, אייל, פאולו ועוד מאמן אחד או שניים צחקנו וסיפרנו סיפורי קרב, לא ידעתי שזו הפעם האחרונה שאראה אותך.

נדב, תמשיך להתאמן שם למעלה, לפרפר בין הגלים כי באחד הימים יצטלבו דרכינו בעולמות רחוקים.

לסיום פרידה: שתי טיפות נשרו על הלחי, אחת של צחוק ואחת של בכי, את הצחוק ראו כולם ואת הבכי כנראה שלא.

תהיה נשמתך בגן עדן. לעולמים שלך,

ירון אילתי

צילום: סוכו